

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně. Zuzany Bystřické a soudců Mariana Kokeše a Lubomíra Majerčíka v právní věci

žalobce: **ČEZ Obnovitelné zdroje, s.r.o.**, IČO: 25938924
sídlem Křižíkova 788, 500 03 Hradec Králové
zastoupený advokátkou JUDr. Vladimírou Knoblochovou, DiS.
sídlem Vinohradská 938/37, 120 00 Praha 2

proti
žalovanému: **Energetický regulační úřad**
sídlem Masarykovo náměstí 5, 586 01 Jihlava

o žalobě proti rozhodnutí Rady Energetického regulačního úřadu ze dne 29. 6. 2022, č. j. 09083-62/2009-ERU,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žalobce **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalovaný udělil žalobci dne 29. 12. 2009 licenci k výrobě elektřiny prostřednictvím solárních elektráren Žabčice, Chýnov, Běžerovice, Věžnice a Čekanice. V roce 2019 žalovaný zahájil obnovu řízení o udělení licence týkající se elektrárny Čekanice. Výrokem I. rozhodnutí ze

dne 15. 10. 2020, č. j. 09083-31/2009-ERU (dále jen „rozhodnutí o licenci“) žalovaný opět udělil žalobci licenci na výrobu elektřiny pro fotovoltaickou elektrárnu Čekanice, ovšem s účinností ode dne právní moci tohoto rozhodnutí. Výrokem II. rozhodnutí o licenci pak stanovil, že původní rozhodnutí o licenci ze dne 29. 12. 2009 „se ruší ke dni 30. 12. 2009.“ Žalobce proti výroku II. rozhodnutí o licenci podal rozklad, na základě něhož Rada Energetického regulačního úřadu (dále jen „Rada“) tento výrok zrušila a věc vrátila v této části k dalšímu řízení (viz rozhodnutí ze dne 4. 5. 2021, č. j. 09083-40/2009-ERU).

2. Žalovaný v novém rozhodnutí ze dne 25. 10. 2021, č. j. 09083-57/2009-ERU (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“) opět rozhodl tak, že původní rozhodnutí o licenci ze dne 29. 12. 2009 „se ruší ke dni 30. 12. 2009.“ Rozklad žalobce proti prvostupňovému rozhodnutí Rada v záhlaví citovaným rozhodnutím (dále jen „napadené rozhodnutí“), proti kterému žalobce brojí nyní projednávanou žalobou.

II. Shrnutí argumentů obsažených v žalobě

3. Ve včas podané žalobě (§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s. ř. s.“), splňující též ostatní podmínky řízení (§ 65, § 68 a § 70 s. ř. s.), žalobce navrhl krajskému soudu, aby rozhodnutí Rady zrušil.
4. Žalobce své žalobní námitky strukturuje do dvou žalobních bodů. Za prvé žalobce namítá, že žalovaný nesprávně posoudil otázku, zda správní řád umožňuje, aby k jednomu okamžiku nastaly účinky nového rozhodnutí a k okamžiku jinému došlo ke zrušení původního rozhodnutí. Žalobce je přesvědčen, že ke zrušení původního rozhodnutí o licenci došlo nabytím právní moci výroku I. rozhodnutí o licenci. Na rozdíl od Rady je žalobce totiž toho názoru, že oba výroky rozhodnutí o licenci jsou neoddělitelné. Ačkoliv tedy žalobce podal rozklad pouze proti výroku II. rozhodnutí o licenci, Rada měla (z pohledu argumentace v napadeném rozhodnutí) zrušit oba výroky rozhodnutí o licenci.
5. Žalobce taktéž nesouhlasí s výkladem žalovaného ohledně odkazu § 102 odst. 9 správního řádu na § 99 správního řádu. Žalobce tvrdí, že „obdobné“ použití § 99 správního řádu znamená, že se určují účinky nového rozhodnutí jako celku, tj. zda nové rozhodnutí jako celek nabude účinky *ex tunc* nebo *ex nunc*. Argument žalovaného ohledně šetření práv nabytých žalobcem v dobré víře nemůže obstát pro zdůvodnění, proč Rada nepřistoupila i ke zrušení výroku I. rozhodnutí o licenci. Žalobce namítá, že zrušení původního rozhodnutí o licenci nastalo ze zákona (§ 102 odst. 9 správního řádu) nabytím právní moci nového rozhodnutí o licenci, nemá o něm být proto rozhodováno ve výroku II. rozhodnutí o licenci, a následně v prvostupňovém rozhodnutí. Závěry Ústavního soudu, vyslovené v nálezu ze dne 30. 5. 2018, sp. zn. I. ÚS 946/16-2, věc *FVE Mozolov* (rozhodnutí Ústavního soudu jsou dostupná na <https://nalus.usoud.cz>), se na nyní projednávanou věc neuplatní. Na podporu svých tvrzení žalobce naopak odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2013, č. j. 8 As 101/2012-68, a rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 18. 1. 2017, č. j. 9 A 131/2012-94 (rozhodnutí správních soudů jsou dostupná na www.nssoud.cz), s nimiž se Rada vypořádala účelově a nedostatečně.
6. V druhém žalobním bodu žalobce vytýká Radě, že nesprávně posoudila otázku, zda je možné po nabytí právní moci nového rozhodnutí o licenci rozhodnout, že původní rozhodnutí je zrušeno k jinému okamžiku, než ke kterému nastaly účinky nového rozhodnutí. Žalobce je přesvědčen, že toto možné není. Okamžikem, kdy nabyl právní moci výrok I. rozhodnutí o licenci (dne 6. 5. 2021) došlo ke zrušení původního rozhodnutí. Bylo proto vyloučeno, aby

žalovaný poté, co výrok II. rozhodnutí o licenci Rada žalovaného zrušila rozhodnutím ze dne 4. 5. 2021, rozhodoval znovu o něčem, co již nastalo, tj. určoval v prvostupňovém rozhodnutí, k jakému okamžiku se původní rozhodnutí ruší.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě a replika žalobce

7. Žalovaný ve vyjádření k žalobě v první řadě odkazuje na obsah napadeného rozhodnutí Rady, přičemž v obsahu vyjádření ve své argumentaci směřující vůči námitkám žalobce vychází primárně z argumentace předestřené v žalobou napadeném rozhodnutí.
8. Žalobce v replice k vyjádření žalobce odkázal na svoji žalobní argumentaci, dále zmínil rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 19. 9. 2019, č. j. 30 A 197/2017–24, jehož závěry vyvrací argumentaci žalovaného o tom, že účinky nového rozhodnutí nemohou nastat zpětně, tak argument týkající se konstitutivního rozhodnutí. Podle žalobce se žalovaný přiznal, že postup, kterým stanovil dvojí účinek ve dvou různých rozhodnutích, byl jak protiústavní, tak nezákonný. Žalobce odmítá, že by žalovaný tímto sledoval prospěch žalobce, právě naopak. Skutečným cílem bylo donucení žalobce, aby vrátil veškerou vyplacenou provozní podporu ve vztahu k elektrárně Čekanice. Žalobce nad rámec žalobních bodů namítá, že žalovaný nerozhodoval bez zbytečného odkladu.

IV. Posouzení věci soudem

9. Krajský soud přezkoumal, za splnění podmínek dle § 51 odst. 1 s. ř. s. bez nařízení jednání, v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s. ř. s.) napadené rozhodnutí Rady, jakož i předcházející rozhodnutí žalovaného, včetně řízení předcházející jejich vydání, a dospěl k závěru, že žaloba **není důvodná** (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).
10. Podstatu nyní projednávané věci tvoří otázka, zda žalovaný mohl v prvostupňovém rozhodnutí zrušit účinky původního rozhodnutí o licenci ke dni 30. 12. 2009. Krajský soud je přesvědčen, že takový postup možný byl.
11. Podle § 102 odst. 9 věty první správního řádu novým rozhodnutím vydaným podle § 100 nebo § 101 písm. a) se původní rozhodnutí ruší; o tomto následku budou účastníci poučeni v písemném vyhotovení rozhodnutí; ustanovení § 99 platí obdobně.
12. Podle § 99 odst. 3 správního řádu pokud se ruší nebo mění rozhodnutí, jímž bylo přiznáno právo, a neodůvodňují-li okolnosti případu jiné řešení, určí správní orgán, že účinky rozhodnutí v přezkumném řízení nastávají ode dne jeho právní moci nebo předběžné vykonatelnosti; bylo-li však přezkoumávané rozhodnutí vydáno na základě nesprávných či neúplných údajů uvedených žadatelem, určí správní orgán, že účinky rozhodnutí v přezkumném řízení nastávají ode dne právní moci nebo předběžné vykonatelnosti přezkoumávaného rozhodnutí.
13. Podle § 100 odst. 5 správního řádu na obnovu řízení se obdobně užije ustanovení § 94 odst. 4 a 5 správního řádu.
14. Podle odkazovaného § 94 odst. 4 správního řádu, jestliže po zahájení přezkumného řízení správní orgán dojde k závěru, že ačkoli rozhodnutí bylo vydáno v rozporu s právním předpisem, byla by újma, která by jeho zrušením nebo změnou vznikla některému účastníkovi, který nabyl práva z rozhodnutí v dobré víře, ve zjevném nepoměru k újmě, která vznikla jinému účastníkovi nebo veřejnému zájmu, řízení zastaví. Podle § 94 odst. 5 správního řádu při rozhodování v přezkumném řízení je správní orgán povinen šetřit práva

nabytá v dobré víře, zejména mění-li rozhodnutí, které bylo vydáno v rozporu s právními předpisy (§ 97 odst. 3) nebo určuje-li, od kdy nastávají účinky rozhodnutí vydaného v přezkumném řízení (§ 99).

15. Z rozsudku Krajského soudu v Brně č. j. 52 T 13/2017-4144 ve spojení s rozsudkem Vrchního soudu v Olomouci č. j. 4 To 65/2018-4270, z něhož při svém rozhodování vycházel i žalovaný, vyplývá, že vydání původního rozhodnutí žalovaného o udělení licence pro elektrárnu Čekanice ze dne 29. 12. 2009 bylo dosaženo trestným činem revizního technika (nepravdivá revizní zpráva byla jedním z klíčových podkladů licenčního řízení a na jejím základě byla neoprávněně, resp. nezákonně vydána uvedená licence). V rozsudku Krajského soudu v Brně č. j. 52 T 13/2017-4359 ve spojení s rozsudkem Vrchního soudu v Olomouci č. j. 4 To 68/2019-4655 pak byli jednatelé žalobce shledáni vinnými z trestného činu podvodu, jehož se dopustili tím, že dne 1. 12. 2009 podali žádost o změnu licence, ačkoliv byli srozuměni s nepravdivou revizní zprávou.
16. Z uvedeného krajského soudu vyplývá, že žalovaný vydal původní rozhodnutí na základě nesprávných údajů uvedených žalobcem (nepravdivá revizní zpráva). Žalovaný postupoval v souladu se zákonem, pokud určil, že se původní rozhodnutí ruší ke dni, k němuž původně nabylo právní moci, tj. k 30. 12. 2009, neboť jednak bylo původní rozhodnutí vydáno na základě nesprávných údajů uvedených žalobcem (nepravdivá revizní zpráva) ve smyslu § 99 odst. 3 správního řádu použitelného na základě § 102 odst. 9 věty první správního řádu (jak správně zmínil žalobce, v rámci zákonného příkazu podávaného z § 102 odst. 9 věty první správního řádu k obdobné aplikaci § 99 odst. 3 správního řádu není důvodu aplikovat toto ustanovení jinak než shodně, jak má být aplikováno v přezkumném řízení), a nadto na straně žalobce chyběla dobrá víra.
17. Byť žalobce namítá, že nález Ústavního soudu ve věci *FVE Mozolov* se na nyní projednávanou věc neuplatní z důvodu odlišného procesního vývoje (Ústavní soud řešil situaci, kdy původní licence byla zrušena správním soudem a žalovaný tak o udělení licence rozhodoval bez toho, aby dle § 99 správního řádu určoval účinky rozhodnutí), krajský soud jeho názoru nepřisvědčil. Závěry nálezu ve věci *FVE Mozolov* jsou použitelné i v případech, kdy ke zrušení původních rozhodnutí o licenci dochází v důsledku obnovy řízení (srov. rozsudky Krajského soudu v Brně ze dne 19. 4. 2023, č. j. 30 A 40/2022–87 či ze dne 20. 1. 2022, č. j. 62 A 8/2020-73). V citovaném nálezu se Ústavní soud zabýval zrušením rozhodnutí o udělení licence k výrobě elektřiny a jeho negativními dopady na osobu oprávněnou z tohoto rozhodnutí. Popsal tři modelové skupiny situací podle toho, kdo způsobil nezákonnost aktu veřejné moci. První skupinu tvoří situace, kdy nezákonnost aktu způsobil čistě orgán veřejné moci. Druhou skupinu představuje nezákonnost způsobená jak ze strany veřejné moci, tak ze strany jejího adresáta. „*Půjde o pochybení orgánů veřejné moci, o nichž osoba, jíž svědčí žalobou napadené rozhodnutí, musela vědět*“. Nyní projednávaná věc nespadá ani do jedné z těchto skupin, je proto nadbytečné se jimi blíže zabývat.
18. Třetí modelovou skupinu dle Ústavního soudu tvoří situace, kdy je nezákonnost správního rozhodnutí způsobena především či výlučně ze strany osoby oprávněné z tohoto rozhodnutí (orgány veřejné moci úmyslně uvedla v omyl uvedením nepravdivých skutečností, předložení nepravdivých podkladů, případně dosáhla příznivého rozhodnutí jiným protiprávním způsobem). V těchto případech „*nemůže být dána ani dobrá víra ve správnost rozhodnutí, ani důvěra v jeho zákonnost a neměnnost. Pokud správní soud přistoupí ke zrušení napadeného rozhodnutí za takové situace, zpravidla nebude důvodu, proč osobu oprávněnou z*

toboto rozhodnutí chránit před dopady jejího protiprávního jednání (ledaže by bylo třeba chránit práva třetích, nezúčastněných osob).“

19. Jak krajský soud zmínil výše, jednatele žalobce úmyslně žalovaného uvedli v omyl předložením nepravdivé revizní zprávy. Nezákonnost původního rozhodnutí o udělení licence tedy byla způsobena výhradně ze strany osoby oprávněné (žalobce). Za takové situace (ve světle výše citovaných závěrů Ústavního soudu) není dána ani dobrá víra ve správnost takového rozhodnutí, ani důvěra v jeho zákonnost a neměnnost. Není proto důvodu, aby byl žalobce chráněn před dopady protiprávního jednání, jemu přičitatelného. Pokud tedy žalovaný nejprve ve výroku II. rozhodnutí o licenci, a následně (po rozhodnutí o rozkladu ze dne 4. 5. 2021) v prvostupňovém rozhodnutí určil, že účinkem nového rozhodnutí dle § 100 a § 102 odst. 9 ve spojení s § 99 odst. 3 správního řádu je zrušení původní licence ke dni, kdy původně nabyla právní moci, neshledává to krajský soud nezákonným (k totožnému závěru dospěl ve skutkově velmi podobné věci krajský soud i v rozsudku ze dne 20. 1. 2022, č. j. 62 A 8/2020-73, následně aprobovaným Nejvyšším správním soudem v zamítavém rozsudku ze dne 19. 2. 2024, č. j. 4 As 39/2022-45).

První žalobní bod

20. Krajský soud souhlasí s žalobcem, že nabytím právní moci rozhodnutí o licenci došlo ke zrušení původní licence ze zákona (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 4. 2019, č. j. 4 As 175/2018-59). Žalovaný byl ovšem taktéž oprávněn ve výroku II. určit, k jakému dni se tento účinek váže. Žalobce v prvním žalobním bodě k tomuto namítá, že Rada měla k prvnímu rozkladu žalobce zrušit oba výroky rozhodnutí o licenci, neboť jsou neoddělitelné.
21. Žalobní námitka je nedůvodná. Zaprvé, žalobce v žalobě proti napadenému rozhodnutí snáší námitky proti jinému rozhodnutí Rady. Ke zrušení výroku II. rozhodnutí o licenci totiž Rada žalovaného přistoupila v rozhodnutí ze dne 4. 5. 2021, č. j. 09083-40/2009-ERU, nikoliv v napadeném rozhodnutí. Žalobní argumentaci stran neoddělitelnosti obou výroků rozhodnutí o licenci měl tedy žalobce případně vznést v žalobě směřující právě proti rozhodnutí Rady ze dne 4. 5. 2021, což neučinil. V důsledku toho se rozhodnutí Rady ze dne 4. 5. 2021 stalo pravomocným. Předmět správního řízení před žalovaným tak byl zúžen pouze na přezkoumání otázky, zda bylo možným účinkem nového rozhodnutí zrušení původního rozhodnutí o udělení licence ke dni 30. 12. 2009.
22. Zadruhé, byl to žalobce, kdo ve svém prvním rozkladu napadal pouze výrok II. rozhodnutí o licenci. Optikou jeho zájmů to bylo logické, výrokem I. mu totiž žalovaný opětovně udělil licenci k výrobě elektřiny v elektrárně Čekanice. Nedávalo by tedy smysl, aby tento výrok v prvním rozkladu napadal. I z toho je však patrné, že i žalobce zastával názor, že výrok II. je oddělitelný od výroku I., jinak by nepochybně podal rozklad proti rozhodnutí o licenci jako celku. Ze stejného důvodu pak ale dle názoru krajského soudu i žalovaný nepřistoupil *ex offio* ke zrušení výroku I. rozhodnutí o licenci, neboť bylo na místě šetřit dobrou víru žalobce v nově nabytou licenci k provozování elektrárny. Zrušením obou výroků by žalobci nedůvodně vznikla škoda z nemožnosti výroby elektřiny v době, kdy již splňoval všechny zákonné požadavky (např. pravdivou revizní zprávou). Poukazy žalobce na nedodržení lhůty pro vydání rozhodnutí dle § 71 odst. 3 správního řádu jak žalovaným, tak Radou nepovažuje krajský soud ve vztahu k žalobcem namítanému pochybení žalovaného za přesvědčivé. Nadto žalobce až v replice, tedy po lhůtě pro podání žaloby,

předestřel argumentaci ohledně nečinnosti žalovaného. Krajský soud k opožděně uplatněnému žalobní bodu nepřihlédl (§ 71 odst. 2 s. ř. s.).

23. V navazující argumentaci se žalobce pak snaží krajský soud přesvědčit, aby konstatoval, že ke zrušení původního rozhodnutí o licenci došlo až k právní moci výroku I. rozhodnutí o licenci. Fakticky by tak žalobce o licenci vůbec nepřišel, byť jejího původního udělení dosáhl protizákonným způsobem. To je nepřipustné. Takový výklad nedůvodně omezuje oprávnění žalovaného určit účinky nového rozhodnutí dle § 99 odst. 3 správního řádu a reagovat tak na specifické okolnosti případu.
24. Závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2013, č. j. 8 As 101/2012-68, a Městského soudu v Praze ze dne 18. 1. 2017, č. j. 9 A 131/2012-94, podle krajského soudu nevyznívají ve prospěch žalobní argumentace. Současně krajský soud upozorňuje, že citované rozsudky se věcně týkaly obnovy řízení o správním vyhoštění, resp. příspěvkové povinnosti na universální službu dle zákona o telekomunikacích, tedy v obou případech uložení povinností (§ 99 odst. 2 správního řádu). V nyní projednávaném případě však jde o obnovu řízení o přiznání práva (udělení licence). V rozsudku č. j. 8 As 101/2012-68 Nejvyšší správní soud upozornil, že „z § 102 odst. 9 správního řádu vyplývá, že je třeba určit účinky nového rozhodnutí ve vztahu k rozhodnutí původnímu. Ustanovení § 99 se užije obdobně, nikoli však doslovně“. Městský soud v Praze pak závěry citovaného rozsudku vyložil tak, že „*právní úprava (obnovy řízení podle § 100 správního řádu) umožňuje správnímu orgánu, aby v závislosti na okolnostech konkrétního případu rozhodl jednak ve věci samé a rovněž aby určil, kdy nastanou vůči účastníkům řízení rozhodnutím předpokládané účinky. To umožňuje lépe zohlednit individuální okolnosti konkrétního případu... Při rozhodování, zda účinky nového rozhodnutí v obnoveném řízení nastanou ex tunc anebo ex nunc, vychází správní orgán ze všech okolností případu, zejména z obsahu přezkoumávaného rozhodnutí a z právních vztahů, které na základě původního rozhodnutí vznikly. To je ostatně patrné i ze znění ustanovení § 99 odst. 2 a § 99 odst. 3, která pro správní orgány stanoví kritéria pro takový postup, nicméně obě citovaná ustanovení tak činí s výhradou, neodůvodňují-li okolnosti případu jiné řešení*“.
25. V nyní projednávaném případě správní orgány vyhodnotily okolnosti případu (udělení původní licence na základě omylu žalovaného úmyslně vyvolaného žalobcem) jako odůvodňující určení, že účinkem nového rozhodnutí (kromě udělení nové licence) je i zrušení původního rozhodnutí *ex tunc*. Krajský soud se s tímto posouzením ztotožnil.

Druhý žalobní bod

26. Ve druhém žalobním bodu se žalobce v podstatě jiným způsobem domáhá téhož. Žalobce za a) namítá, že výrok I. rozhodnutí o licenci, který nebyl napaden v prvním rozkladu, nabyl právní moci (dle znění výroku I. „*účinky rozhodnutí nastávají ode dne právní moci tohoto rozhodnutí*“); za b) výrok II. pak byl k prvnímu rozkladu zrušen rozhodnutím Rady žalovaného ze dne 4. 5. 2021; a konečně za c) platí, že novým rozhodnutím se ze zákona ruší původní rozhodnutí (§ 102 odst. 9 správního řádu). Z těchto premis žalobce dovozuje, že účinkem rozhodnutí o licenci bylo i zrušení původního rozhodnutí, přičemž tento účinek nastal ke dni nabytí právní moci rozhodnutí o licenci za situace, kdy byl výrok II. zrušen k prvnímu rozkladu žalobce. Žalovaný v prvostupňovém rozhodnutí i Rada v napadeném rozhodnutí tak rozhodovali o něčem, co již bylo rozhodnuto ve výroku I. rozhodnutí o licenci.

27. Žalobní námitka je nedůvodná. Jak již krajský soud uvedl výše, správní orgány mohly stanovit, že účinkem nového rozhodnutí dle § 100 a § 102 odst. 9 ve spojení s § 99 odst. 3 správního řádu bylo zrušení původní licence ke dni, kdy původně nabyla právní moci. Byť Rada vyhověla prvnímu rozkladu žalobce a zrušila výrok II. rozhodnutí o licenci, na oprávnění žalovaného znovu rozhodnout o zrušení původní licence k jinému datu, než k jakému nabylo nové rozhodnutí právní moci, to nic nemění. Z rozhodnutí ze dne 4. 5. 2021 totiž vyplývá, že Rada ke zrušení výroku II. rozhodnutí o licenci přistoupila pro nedostatečné zjištění dobré víry žalobce a podkladů řízení, nikoliv pro to, že by žalovaný nemohl určit časový účinek nového rozhodnutí. Předpoklad žalobce, že nabytím právní moci výroku I. rozhodnutí o licenci automaticky došlo ke zrušení původní licence ke dni právní moci rozhodnutí o licenci, je tak mylný. Rada žalovaného v rozhodnutí ze dne 4. 5. 2021 věc vrátila žalovanému k dalšímu řízení, o tomto účinku proto žalovaný mohl rozhodnout znovu v prvostupňovém rozhodnutí.

V. Závěr a náklady řízení

28. Krajský soud proto na základě výše uvedeného žalobu dle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl, neboť není důvodná.
29. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce ve věci úspěch neměl (žaloba byla jako nedůvodná zamítnuta) a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady řízení nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly, protože mu soud náhradu nákladů řízení nepřiznal. Nadto žalovaný náhradu nákladů řízení ani nepožadoval.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 28. května 2024

Zuzana Bystřická v.r.
předsedkyně senátu